

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετὰφρασίς *Ρ, (συνέχ) — Οὐίλλη Κόλλιερ :
Ἡ ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετὰφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ). — Louis Jourdan :
Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα,
μετὰφρασίς Tony. (τέλος).

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωθείς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βρόδλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικωτάτου μυθιστορήματος :

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου Πέτρου Δελκούρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξάισιον, πλήρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλίς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὡραῖον φύλον, πεπεισμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαίσθητων ἀναγνωστριῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεύσῃ θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΓ'

Ἐκπλαγεῖς ἐπὶ τῇ συμπαθείᾳ αὐτῆ, εἰς ἣν δὲν ἦτο συνειθισμένος, ὁ Λαυρέντιος ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἀγνωστον, ἄνδρα, πενήτην καὶ πέντε περίπου ἔτων, καὶ κοινῆς ὄλως φυσιογνωμίας. Τὸ ὕψος καὶ ἡ ἐνδυμασία του προέδιδον ἐπαρχιώτην.

Ὁ Λαυρέντιος, συγκινημένος ἔτι ἐκ τῶν προσβολῶν ἃς εἶχεν ὑποστῆ, τὸν ἠρώτησε λίαν ἀποτόμως :

— Τίς εἰσθε κύριε ;

— Ἀρχαῖος φίλος τῆς οἰκογενείας σας. Ἐρχομαι ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Γρενόβλην διὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἡ δολοφονία τῆς μητρὸς σας, ἡ μουσαρὰ καθ' ὑμῶν κατηγορία καὶ ἡ δίκη σας... τὰ αἰσθήματα ταῦτα, κύριε, δὲν θὰ τὰ περιφρονήσητε, εἶμαι βέβαιος.

— ὦ! ὄχι, κύριε, ὄχι δὲν θὰ τὰ περιφρονήσω! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Λαυρέντιος, συγκινημένος λίαν, σὰς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας· τέλος πάντων μοὶ δίδεται ἀπόδειξις πεποιθήσεως καὶ εὐρέθῃ εἰς ἄνθρωπον, ὅπως λυπηθῆ τὴν δυστυχίαν μου καὶ συμμεριθῆ τὴν ὀδύνην μου! Εὐχαριστῶ, κύριε.

Καὶ ἔσφιγγε μετὰ δυνάμει τὰς χεῖ-

ρας τοῦ γέροντος, ὅστις ἔκλειε τὰ βλέφαρα καὶ ἵνα κρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Καὶ ἤλθετε ἐξεπίτηδες ἀπὸ τὴν Γρενόβλην; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος παρατηρῶν τὸν ἐπισκέπτην μετὰ θαυμασμοῦ τινος.

— Ναί, κύριε, εἶπεν οὗτος· καὶ θὰ ἔσπευδα, ἀμὰ ἔμαθα τὸν θάνατον τῆς ἀτυχοῦς μητρὸς σας καὶ τὰς αἰσχρὰς ὑπονοίας, τὰς ὁποίας εἶχον συλλάβει ἐναντίον σας, ἀλλὰ ὑποθέσεις μὲ ἐμπόδισαν ἀκουσίως, διότι καταγίνομαι ἀκόμη εἰς μερικὰς ὑποθέσεις, ἂν καὶ ἀφῆκα τὸ ἐμπόριον πρὸ πολλοῦ. Εἶνε μάλιστα πιθανὸν νὰ ἠκούσατε ποτὲ τὸ ὄνομά μου ἀπὸ τὴν μητέρα σας. Ὀνομάζομαι Ἰωάννης Ρεζιμπώ, καὶ εἶμαι ἀρχαῖος ἔμπορος νεωτερισμῶν.

— Ὅχι, κύριε, ὄχι! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, πρώτην φορὰν σήμερον ἀκούω τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω, σὰς βεβαίω.

— Ἄ! κύριε, εἶμαι πολὺ εὐτυχής... Λοιπὸν, καθὼς σὰς ἔλεγα, αἱ ὑποθέσεις μου μὲ ἐμπόδισαν... Ὑστερον ἦλθεν ἡ δίκη σας· μὲ ποῖον ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ κατ' αὐτὴν καὶ μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ περιέμεινα τὸ ἀποτέλεσμα! Ἦμην πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθώότητός σας, καὶ ἔτρεμον μήπως καταδικασθῆτε... Ἄλλὰ, χάρις τῷ Θεῷ, ἠθώωθητε, καὶ ἡ ἀθώωσίς σας μὲ κατέστησε εὐτυχῆ, καθὼς καὶ ὑμᾶς. Καὶ ὅμως, ἡσθάνομην συγχόνως καὶ λύπην τινά, διότι δὲν σὰς παρεῖχα τὰς παρηγορίας μου, ὅταν θὰ εἶχατε τὴν ἀνάγκην αὐτῶν, τέλος πάντων τὸ ἀπεφάσισα καὶ... φθάνω... ὀλίγον ἄργά, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ...

— Ὅχι, κύριε, ὄχι, διέκοψεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν ἔρχεσθε ἄργά. Οὐδέποτε ἴσως εἶχα τὴν ἀνάγκην καθὼς τὸρα τῆς θερμῆς αὐτῆς συμπαθείας, τὴν ὁποίαν μοὺ ἐκφράζετε.

Διηγήθη τὰς θλίψεις, τὰς ὕβρεις καὶ τὸ εἶδος τῆς προγραφῆς, ἅτινα ὑφίστατο ἀπὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ τὴν ταπεινωτικὴν ὑποδοχὴν, ἡ ὁποία πρὸ μικροῦ ἀκόμη τῷ ἐγένετο εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Σουσά.

Ὁ κύριος Ρεζιμπώ τὸν ἤκουε μετὰ θλίψεως κατανυκτικῆς καὶ μελαγχολικοῦ μειδιάματος, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἔφερον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ρινόμακτρον του.

— Ναί, εἶπεν ὅτε ὁ Λαυρέντιος ἐτελείωσεν, εἶνε φρικῶδες.

— Δὲν εἶνε ἀληθές, καὶ καταλαμβάνετε τὸρα πόσον κατάλληλος εἶνε ἡ ἐπισκεψίς σας, πόσον μὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ!

Μὲ ἀνεγείρετε, κύριε, καθ' ἣν στιγμὴν ἴσως ἔμελλον νὰ καταβληθῶ ὑπὸ τόσας προσβολὰς.

Μετὰ τινὰ στιγμὴν ἐπανάλαβε :

— Δὲν μοὶ εἶπατε ὅτι εἰσθε ἀρχαῖος φίλος τῆς οἰκογενείας μου;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ κύριος Ρεζιμπώ, καὶ βλέπω ἀκόμη μερικὸς συγγενεὶς σας, κυρίως ἐκ τοῦ γένους τῆς μητρὸς σας... ὀλίγον μακρυνούς, εἶνε ἀληθές...

— Δὲν τοὺς γνωρίζω, εἶπεν ὁ Λαυρέν-

τιος· ἤμην παιδίον ὅτε ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν Γρενόβλην. Ἄλλ' εἰπέτε μοι· ἐγνωρίσατε τὸν πατέρα μου;

— Ἄν τὸν ἐγνωρίσα!... ἦτο ὁ καλλίτερος φίλος μου, κύριε.

— Ἄ!

— Ναί, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὁ καλλίτερος φίλος μου. Καὶ ἐλυπήθην πάρα πολὺ ὅταν εἶδα ἀναμειγνυόμενον τὸ ὄνομά του εἰς τὴν δίκην αὐτὴν! Δὲν εὔρον τοῦτο τόσῳ μᾶλλον μισητόν, ὅσῳ ἐσυκοφάντων τὴν μνήμην του.

— Ἄ! εἶνε λοιπὸν ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐγειρόμενος καὶ σφίγγων μετὰ παραφορᾶς τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Ρεζιμπώ· τὸ ἐγνωρίζον, ἡ καρδιά μου μοὶ τὸ ἔλεγεν ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμναν, δὲν τοῦ ὁμοιάζε διόλου.

— Ἡ καρδιά σας ἐμάντευεν ὀρθῶς, ὄχι! ὁ πατήρ σας δὲν ἦτο πλαστογράφος, οὐδὲ κατεχράσθη ποτέ! Πιθανὸν νὰ μὴ ἦτο εἰς τὸ ἄκρον οἰκονόμος καὶ νὰ ἠγάπα τὰς διασκεδάσεις, ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἦτο ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον περιέγραψαν. Εἶχε καρδίαν, εἶμαι βέβαιος, τὴν δὲ περιουσίαν του δὲν ἐσπατάλει μόνον εἰς τὸ χαρτοπαίγιον... πολλάκις μοὶ ἐξεμυστηρέυθη.

— Σὰς ἐξεμυστηρέυθη; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, οὐτινος ἡ καρδιά ἐπαλλε κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην.

— Ναί, κύριε, τὸν ἀπησχόλει ὄχι ἡ ματαιὰ ἱκανοποίησις τῆς φαντασίας του, καθὼς εἶπον, ἀλλὰ τὸ μέλλον τῆς συζύγου του, τοῦ τέκνου του—τὸ μέλλον σας, κύριε— ἐξ αἰτίας ὑμῶν ἤθελε νὰ πλουτίσῃ ἦτο τὸ ὄνειρόν του, ἡ μαγία του. Ἐνεκα τούτου ἐρρίπτετο εἰς ἐπικινδύνους κερδοσκοπίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιτήδειοί τινες, τὸν ἐξηπάτων· πολὺ ἄργά παρετήρησε τὴν ἀπερισκεψίαν του καὶ τὴν πλάνην του καὶ μοὶ ἔλεγεν : « Ἀγαπητέ μοι Ρεζιμπώ, ἔκαμα καὶ πάλιν μίαν ἀνοησίαν, μοὶ χρειάζονται δύο ἕως τρεῖς χιλιάδες φράγκων ». Καταλαμβάνετε ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἤμην πλούσιος, οὔτε εἶχον κεφάλαια διαθέσιμα, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν μου τί ἠθέλετε πράξει; ὅ,τι ἔκαμα καὶ ἐγὼ ἠθέλετε δανεισθῆ διὰ νὰ εὐχαριστήσητε ἕνα φίλον.

— Ναί, κύριε, σὰς εὐχαριστῶ.

— Ἄ! καὶ ἐκεῖνος, ἐφάνετο εὐγνώμων καὶ ποτὲ δὲν μετενόησα διὰ τὰς στενοχωρίας, τὰς ὁποίας πρὸς χάριν του ἐδοκίμασα. Ἐντοτε, αἱ ὑποθέσεις μου ἐπετύγχανον, ὥστε ἠδιαφόρησα διὰ τὴν ζημίαν αὐτὴν.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ πληρωθῆτε, σὰς βεβαίω.

Τὸ παλαιὸν αὐτὸ χρέος φερόμενον οὕτω ἐν τῷ μέσῳ, παρήγαγεν εἰς τὸν Λαυρέντιον παραδόξον ἐντύπωσιν ψυχρότητος.

— Ἄ! κύριε, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος ἔμπορος, σὰς ἀναγνωρίζω... Εἰσθε ἡ γενναία καὶ εὐθεῖα καρδιά, τὴν ὁποίαν ἐφαντάσθην...

— Ἐν τούτοις, ἴσως ἐνομίσατε ὅτι θὰ ἠρνούμην τὰ χρέη τοῦ πατρὸς μου.

— ὦ! ὄχι! ὄχι! δὲν σας ἀπέδιδα τοιαύτην ἀδικίαν.

— Ὅθ' ἦτο δικαίωμά μου, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ οὐδέποτε θὰ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ!

Ἐχω ἐδῶ ἀρκετὰ ὅπως σὰς πληρώσω, καὶ βραδύτερον μοῦ λέγετε τί σὰς ὀφείλεται.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν βιάζομαι. Λυπούμαι ἀληθῶς, διότι σὰς ὠμίλησα περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ... διότι βλέπω ὅτι σὰς στενοχωρεῖ.

— Ὅχι, κύριε, σκοπεῖω νὰ ἐξοφλήσω ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

— Τὸ καταλαμβάνω... καὶ διὰ τοῦτο ἠτοίμασα τὴν μικρὰν αὐτὴν σημειώσιν... Νομίζω μάλιστα ὅτι τὴν ἔχω ἐδῶ, εἶπεν ὁ κύριος Ρεζιμπῶ φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπεινδύτου του.

— Ναί, ἰδοὺ αὐτὴ... μὲ τὰ γραμματία, τὰ ὅποια ὑπέγραψεν ὁ πατὴρ σὰς... ὁ χρόνος τὰ ἐκιτρίνισεν ὀλίγον, καθὼς βλέπετε... Ἀλλὰ τί ἔχετε;

Ἐλαυρέντιος εἶχεν ὠχριάσει καθ' ὑπερβολὴν· εἶχε καταπέσει ἐπὶ τῆς ἑδρας του ριγῶν καὶ τεταραγμένος· εἶχεν ἐνοήσει.

Ὀντως· ὁ ἀνθρώπος αὐτός, οὐτινος ἡ συμπάθεια τὸν εἶχε τόσον βαθέως συγκινήσει, ἔπικριζε κωμωδίαν. Ὅλοι αἱ ἐγκάρδιοι ἐκεῖνα ἐκφράσεις δὲν εἶχον σκοπὸν ἄλλον ἢ τὴν λήσιν τοκογλυφικοῦ δανείου. Καὶ εἶχεν ἀποκαλύψει τὴν καρδίαν του εἰς τὸν ὑποκριτὴν αὐτόν!

— Ἐμπρός, εἶπεν ἐγειρόμενος αἴφνης, δότε μοι τὰ χαρτὰ αὐτά.

— Περιμείνατε... προσέξατε... Ἴδου ὁ λογαριασμός... κεφάλαιον ἕξ χιλιάδες φράγκα.

— Τὸ ὅλον; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ἴδου τὰ γραμματία, τὰ ὅποια τὸ βεβαιούσι... τώρα ἂν ὑπολογίσωμεν τὸν τόκον πρὸς ἕξ τοῖς ἑκατὸν εἶνε εἴκοσι καὶ πλέον ἔτη...

— Τὸ ὅλον; σὰς λέγω.

— Δέκα ἑπτὰ χιλιάδες ὀκτακόσια ὀγδοήκοντα δύο φράγκα...

— Καλῶς! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἐσπευσε καὶ ἔλαβεν ἕκ τινος σύρτου δέσμην χαρτονομισμάτων, ἅτινα πρό τινων ἡμερῶν τῷ εἶχε δώσει ὁ κύριος Γλαβῶν, ἐμέτρησε τὸ ποσὸν καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὸν κύριον Ρεζιμπῶ, λέγων:

— Ἴδου, ἐπληρώθητε· τώρα, ἐξέλθετε.

Ὁ κύριος Ρεζιμπῶ ἔλαβε τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιόν του ὑποκλινόμενος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀνεχώρει τάχιστα, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Λαυρεντίου, οὗτος τὸν ἔλαβεν ἐκ τῶν ὤμων καὶ τὸν ὤθησε πρὸς τὴν θύραν.

ΜΕ'

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λαυρέντιος διηγεῖτο εἰς τὸν κύριον Γλαβῶν τὴν νέαν ταύτην ἀπογοήτευσιν.

— Ἡδύναστο νὰ ὑπολογίσῃς, εἶπεν ὁ γέρον δεικνύων, ἀλλ' ἔσπερε νὰ περιμεΐνῃς νὰ ἡσυχάσῃς, ὅπως ἐξοφλήσῃς τὸν ἄθλιον αὐτὸν τοκογλύφον.

— Τί θέλετε; δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σκεφθῶ.

— Τὸ παρετήρησεν ἐκεῖνος καὶ ὠφελήθη ἐξ αὐτοῦ. Ὑπελόγησε τόκους;

— Τί μὲ μέλλει; ἐτελείωσε πλέον καὶ σὰς παρακαλῶ ἄς μὴ κάμνωμεν λόγον πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Ἐγὼ! Ἄλλ' εἰπέ μοι, σκοπεῖεις νὰ πληρώσῃς ὅλα τὰ χρέη τοῦ πατρός σου;

— Ναί, ἐφ' ὅσον θὰ μοι μένη καὶ ἐν λεπτόν, ὅλοι οἱ δανεισταὶ τοῦ πατρός μου, οἱ ὅποιοι θὰ παρουσιασθῶν, θὰ πληρωθῶν. Καὶ ἂν δὲν παρουσιάζοντο θὰ τοὺς εὔρισκον ἐγὼ αὐτός.

— ὦ! ἔσο ἡσυχος, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβῶν μειδιῶν, δὲν θὰ σὰς δώσουν τὸν κόπον αὐτόν. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ρεζιμπῶ εἶνε ἤδη γνωστὴ ἐκεῖ κάτω καὶ οἱ ἄλλοι δανεισταὶ δὲν θὰ βραδύνουν νὰ φθάσουν.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Μόνον, ἀγαπητέ μοι κύριε, μίαν χάριν ἀκόμη θὰ μοι κάμητε, νὰ μὲ ἀπαλλάξῃτε δηλαδὴ τῆς ἀηδίας νὰ τοὺς δεχθῶ ἐγὼ.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπαναλάβω τὴν παρατήρησιν, τὴν ὅποιαν σοὶ ἔκαμα πρὸ μικροῦ.

— Ποίαν; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι διὰ τὰ χρέη τοῦ πατρός μου οὐδεμίαν ἔχω ἐγὼ ὑποχρέωσιν, κατὰ τὸν νόμον, καὶ ὅτι δύναμαι νὰ τὰ ἀποφύγω, παραιτούμενος τῆς περιουσίας του;

— Ναί· εἶμαι ὁ δικηγόρος σου, ὁ σύμβουλος σου, θεωρῶ καθήκον...

— ὦ! σὰς παρακαλῶ, διέκοψεν ὁ Λαυρέντιος μὴ ἐπιμένετε...

— Λοιπὸν αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόφασίς σου;... ἐσκέφθη;...

— Δὲν ἐσκέφθη διόλου. Ἡ ἰδέα αὕτη μοι ἐπῆλθεν αἴφνης καὶ ὅλαι αἱ σκέψεις τοῦ κόσμου δὲν θὰ τὴν μεταβάλουν.

— Γνωρίζεις ὅτι τὰ χρέη αὐτὰ θὰ ἀπορροφήσουν πᾶν ὅ,τι σοὶ μένει;

— Μοὶ εἶνε ἀδιάφορον.

— Πῶς θὰ ζήσης κατόπιν;

— Ὅθ' ἐργασθῶ. Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ εὔρω μίαν θέσιν. Ἄλλως τε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας, πράττω ἀπλῶς ἐν καθήκον... καὶ σεῖς ὁ ἴδιος τεθεῖτε πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἐπράττετε ἄλλως;

— Ὅχι! φίλε μου, ὄχι, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβῶν λαμβάνων τὰς χεῖρας τοῦ Λαυρεντίου καὶ σφίγγων αὐτὰς μετὰ συγκινήσεως. Ὄφειλα νὰ σοὶ ὀμιλήσω, καθὼς σοὶ ὠμίλησα· ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς, εἰς τὴν ὅποιαν ἐπιμένεις, προδίδει ἀνθρώπον μὲ καρδίαν, καὶ τοῦτο ἐπερίμενα ἀπὸ σέ...

— Ἄ! τὸ ἐγνωρίζω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι κατὰ βάθος μὲ ἐπιδοκιμάζετε... ἀλλ' ἀγαπητέ μοι κύριε, προσέθηκε, μὴ μὲ συγχαίρετε πολὺ, δὲν ἔχει μεγάλην ἀξίαν ἢ ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος.

— Πῶς! θυσιάζεις τὴν μόνην σου περιουσίαν.

— Τὴν κληρονομίαν τῆς μητρὸς μου! Καὶ δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι εἶμαι εὐτυχῆς ἀπαλαττόμενος αὐτῆς; Ἴδου, λάβετε τοὺς τίτλους καὶ τὰ χρήματα αὐτά, τὰ ὅποια σχεδὸν μὲ ἠναγκάζατε νὰ δεχθῶ. Ὅταν συλλογισθῶ πόθεν προέρχονται, φρικιῶ.

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ κυ-

ρίου Γλαβῶν ὅ,τι τῷ ὑπελείπετο ἐκ τῆς μητρικῆς του περιουσίας.

— Τέλος! ἀνέκραξεν, ἔχω καθαρὰς τὰς χεῖρας καὶ νομίζω ὅτι ἀναπνέω ἀνετώτερον. Ἴσως δὲν θὰ μὲ κατηγορήσουν πλέον ὅτι ἠθέλησα νὰ λάβω δι' ἐγκλήματος κληρονομίαν, τὴν ὅποιαν περιφρονῶ τόσον.

Ὁ κύριος Γλαβῶν δὲν ἠπατήθη· οἱ δανεισταὶ τοῦ Δαλισιῆ πατρός, ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ Ρεζιμπῶ, ἔσπευσαν πάντες.

Τὸ ποσὸν τῶν δανείων των, μετὰ προσοχῆς ἐξελεγχθὲν ὑπὸ τοῦ γέροντος δικηγόρου, ὑπερέβαινε κατὰ τινὰς χιλιάδας φράγκων τὴν περιουσίαν τοῦ Λαυρεντίου, ἣτις διενεμήθη μετὰξὺ αὐτῶν, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ὀβολοῦ.

— Τώρα, δότε μοι ἐργασίαν, εἶπεν εἰς τὸν κύριον Γλαβῶν, πρέπει νὰ συνειθίσω νὰ πορίζωμαι τὸν ἄρτον μου.

Ἡρνήθη μετ' ἐπιμονῆς τὰ χρήματα, ἅτινα ὁ δικηγόρος ἠθέλησε νὰ τῷ προκαταβάλῃ. Ἐθεώρει ὡς ἐγωῖσμόν νὰ συντηρῇ ἑαυτὸν καὶ ἤδη, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, εἶχε περιορίσει τὰς δαπάνας του εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα· τὸ οἶκημα τῆς ὁδοῦ Δέλτα, ὅσῳ μέτριον καὶ ἂν ἦτο, ἦτο πολὺ δαπανηρὸν δι' αὐτόν· τὸ ἀφῆκε, καὶ ἀφοῦ ἐπώλησεν ὅλα αὐτοῦ τὰ ἔπιπλα κατῴκησεν εἰς πενιχρὸν τι δωματίον, κατὰ τὴν ὁδὸν Argenteuil.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Γλαβῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ προμηθεύσῃ ἄλλην ἐργασίαν, εἰμὴ ἀντίγραφα διαφόρων δικηγόρων καὶ αἰτήσεων, διὰ λογαριασμόν διαφόρων δικηγόρων. Ὁ Λαυρέντιος ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης, ἐργαζόμενος δώδεκα ὥρας καθ' ἑκάστην, ἐκέρδιζεν ἑκατὸν ἕως ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα κατὰ μῆνα.

— Δὲν εἶνε πακτωλός, ἔλεγεν εὐθύμως εἰς τὸν κύριον Γλαβῶν, ἀλλὰ θάναται τις κάλλιστα νὰ ζήσῃ μὲ τὸ εἰσόδημα αὐτό· ἀρκοῦμαι μάλιστα καὶ εἰς ὀλιγώτερα ἀκόμη. Ὁμολογουμένως, ἐγεννήθη διὰ τὸν ἐργατικὸν καὶ μέτριον βίον.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν πιθανῶς εἰλικρινεῖς κατ' ἀρχάς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἡ ἀπαθῆς αὕτη φιλοσοφία, ἣτις ἐνέπαιζε τὴν πτωχείαν, δὲν ὑπῆρξε πλέον ἢ προσποίησης φιλοτιμίας. Δὲν μεταπίπτει τις τόσον εὐκόλως ἐκ τῆς ἠδυπαθείας ἢ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπλῆς εὐπορίας καὶ τῆς σκληρᾶς στερήσεως. Ἡ μεταβάσις δυνατὸν νὰ φαίνεται ἀπλῆ, ἄσημος ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ἐναρξιν αὐτῆς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ εὐσταθέστερον θάρρος παραλύει καὶ ἐξασθενεῖ ὑπὸ τὴν ψυχρὰν καὶ ἀδυσώπητον πίεσιν τῆς πενίας.

Ὁ χειμὼν ὑπῆρξεν ὑπὲρ τὸ δέον δριμύς. Αἱ κοινότεραι ἀνάγκαι κατέστησαν διὰ τὸν Λαυρέντιον σιγῇ ἀνεξάντλητος προσβολῆς, στενοχωρίας, ἀπασχολήσεως, πικρίας. Εὐτυχῶς ἡ ἱματιοθήκη του ἦτο πλήρης· ἀλλ' ἔβλεπε μετὰ φρίκης τινὰ τῶν ἐνδυμάτων του παλαιούμενα. Πῶς θὰ τὰ ἀνεπλήρου βραδύτερον; Ποσάκις, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Γλαβῶν, ὃν πολλὰκις εἶχε βεβαιώσει ὅτι

οὐδενὸς εἶχεν ἀνάγκην, μόνος εἰς τὸ παρημελημένον καὶ ἀνευ πυρᾶς δωμάτιόν του, μὲ τὴν καρδίαν ἀηδῆ ἐξ ὀλιγολέπτου τινὸς γεύματος, ποσάκις ἢ παγωμένη χεὶρ του ἔστη ἐπὶ τοῦ ἐνσήμου χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὄφειλεν ἀδιακόπως νὰ γράφῃ!... καὶ ἐσκέφθη πενθίμως ὅτι οὗτος θὰ ἦτο ὁ βίος του... τὸ μέλλον του!

Τοῦλάχιστον δὲν ἠρυθρία διὰ τὴν δυστυχίαν του ἐγνώριζον τὴν αἰτίαν καὶ ἐσεμνύνετο διὰ τὴν θυσίαν. Ἀλλὰ τὸ αἴσθημα τοῦτο, ὅπερ τὸν ὑπεστήριζε, προσεβλήθη καιρίως μετ' ὀλίγον.

Ἐμαθεν ἡμέραν τινὰ ὅτι ἡ διαγωγὴ του παρεξηγεῖτο! «Ἵποκρισία», ἔλεγον οἱ μὲν, «τύψεις συνειδότος», ἔλεγον οἱ ἄλλοι. Ἐν τούτοις, ἐδέχθη τὴν προσβολὴν αὐτὴν μετὰ πλείονος καρτερίας ἢ ὅσον περιεμένε τις. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας ἤγειρε τὴν κεφαλὴν λέγων:

— Λοιπὸν, τί; Ὅθι συγκινηθῶ διὰ τὸσον μικρὰ πράγματα; μία ἀδικία καὶ μία ὕβρις περισσότερον τί σημαίνει; Δὲν ἐσυνείθισα λοιπὸν ἀκόμη;... καταντᾷ πλέον γελοῖον.

Ἐζήσεν ὡς πρῖν, ἀλλὰ μετὰ περιφρονητικῆς ἀδιαφορίας. Ἐξεπλήρου μηχανικῶς τὴν καθημερινὴν αὐτοῦ ἀποστολήν. Καταβλήθεις ἐκ τῶν συγκινήσεων καὶ τοῦ ἀσθενοῦς βίου, εἰς ὃν εἶχε καταντήσει, ἤρξατο ἀμφιβάλλων περὶ παντός — ἀκόμη καὶ περὶ τῆς θλίψεως του αὐτῆς, ἣν ἠσθάνετο ἦττον ζωηροτέραν.

Ἡ Πουλχερία παρετήρησε τὴν μεταβολὴν αὐτὴν. Ἐξηκολούθουν νὰ βλέπωνται καὶ εἶχον ἐπαναλάβει ἀπειράκις τὰς ἔριδας καὶ τὰς συμφιλιώσεις των. Μέχρι τοῦδε, ὁ Λαυρέντιος ἐξ οἴκτου προσεποιεῖτο ἔρωτα, ὃν δὲν ἠσθάνετο, ἡ δὲ Πουλχερία προσεκολλᾶτο μετ' ἀπελπισίας εἰς τὸ φάσμα αὐτοῦ τοῦ πάθους.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν τῷ ἔλεγεν ἰκετευτικῶς:

— Εἴμεθα πολλοὶ πτωχοὶ καὶ ἐλεεινοὶ ἀμφοτέρω, ἀλλ' ἂν ἤθελες... ὦ! θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!...

— Μπα! ἄφες με λοιπὸν ἤσυχον μὲ τὴν εὐτυχίαν σου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὑψῶν τοὺς ὤμους.

Ἄλλοτε τῇ εἶπεν ἀποτόμως:

— Μήπως λοιπὸν εἰσαι τρελλή, τυφλή, βλάξ; Δὲν βλέπεις ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον;... ἀλλὰ σὲ μισῶ, ἢ μάλλον μοὶ προξενεῖς ἀηδίαν, καθὼς μοὶ προξενοῦν ἀηδίαν τὰ πάντα ἀηδιάζω καὶ τὸν ἑαυτόν μου ἀκόμη, τὸ ὅποσον δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα.

Ἡ Πουλχερία ἀνελύθη εἰς δάκρυα, εἶτα προσεπάθησε νὰ θεωρήσῃ ταῦτα ὡς ἀστείότητα, ὀργὴν, ἀλλ' ἠσθάνετο καλῶς ὅτι ἦσαν ἀληθῆ. Ἄλλως τε, εἶχεν ἀηδιάσει καὶ αὐτὴ τὸν φαντασιώδη, ἀπότομον καὶ σκληρὸν αὐτὸν ἔρωτα. Ἐπεθύμει νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἐκ τῆς καρδίας της καὶ ἡγανᾶκει ἐναντίον ἑαυτῆς, διότι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν.

[Ἐπιτετα συνέχεια]

*P.

Εἰς τὸ προεκεῖ:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Λιγνημα

Guy De Maupassant

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνέγνω μεγαλοφώνως καὶ τὰς διὰ μολυβδοκονδύλου γεγραμμένας γραμμὰς ταύτας, ὅπως εἶχεν ἀναγνώσει καὶ τὰς ἐντύπους.

Χωρὶς λέξιν νὰ προσθήσῃ ἰδίαν, ἔθηκε καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὅπου εἶχεν ἀποθέσει προηγουμένως τὸ ἐπισκεπτήριον, καὶ, ἐγειρομένη τῆς ἔδρας της, ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλή, παρατηροῦσα τὴν Μέρσην.

Τὸ αἰφνίδιον ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐν αὐτῇ εἶχεν ἐπενέγκει ἡ ἀνάγκωσις τῆς ἐπιστολῆς, ἦτο φοβερὸν ἰδεῖν.

Εἰς τὰς συνεσπασμένας ὀφρῦς της, εἰς τὴν λάμπην τῶν ὀφθαλμῶν της, εἰς τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη της, διεφάνετο ζοφερῶς προδοθεῖσα ἀγάπη, ἡ ὕβρισθεῖσα ὑπερηφάνεια. Ἡτένιζε τὴν ἀπολωλυῖαν γυναῖκα ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ἡ δὲ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της οἰονεὶ ἔλεγε πρὸς τὴν Μέρσην:

— Μ' ἐξαναγκάζετε, λοιπὸν, νὰ θιξῶ τὸ ὀδυνηρὸν ζήτημα;

— Ἐὰν ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐνέχη νόημα τι, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, δηλοῖ ὅτι μέλλετε μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐγκαταλείψητε τὴν οἰκίαν μου. Εἰς μόνος λόγος ἡδύνατο νὰ σᾶς ἐξωθήσῃ νὰ λάβητε τοιαύτην ἀπόφασιν.

— Ἦτο ὁ μόνος ἐξίλασμός, ὃν ἡδύνατον νὰ σᾶς προσφέρω, κυρία.

— Ἀλλὰ βλέπω καὶ μίαν ἄλλην ἐπιστολὴν ἐπὶ τῶν γονάτων σας. Μήπως εἶνε ἡ ἰδική μου;

— Μάλιστα.

— Τὴν ἀνεγνώσατε;

— Τὴν ἀνέγνωσα.

— Εἶδτε τὸ Ὀράτιον Δεχόλτ;

— Μάλιστα.

— Εἶπατε εἰς τὸν Ὀράτιον...

— ὦ! Λαίδη Ζάνετ!...

— Μὴ μὲ διακόπτετε;... Εἶπατε εἰς τὸν Ὀράτιον πᾶν ὅτι ἀκριβῶς ἡ ἐπιστολή μου ἀπηγόρευεν ἀπολύτως καὶ ὀρισμένως ν' ἀποκαλύψητε εἴτε πρὸς αὐτόν, εἴτε πρὸς οἶον δήποτε ἐν τῷ κόσμῳ; Δὲν ἔχω ἀνάγκην οὔτε διαμαρτυριῶν οὔτε αἰτήσεων συγγνώμης. Ἀπαντήσατέ μοι παραχρῆμα, καὶ ἀπαντήσατέ μοι διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως: Ναι ἢ ὄχι;

Οὐδέν, οὔτε ἡ δριμεῖα αὐτῆ γλώσσα, οὔτε ὁ ἀνοικτίρμων τόνος τῆς φωνῆς, ἡδύνατο ν' ἀποσβέσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μέρσης τὴν ἱερὰν ἀναγέννησιν τῆς πρώην τρυφερότητος.

Ἐπεσε γονυπετῆς... αἰ δὲ τεταμέναι

χεῖρές της ἤγγισαν τὴν ἐσθῆτα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Αὕτη ἀπεσύρθη ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπανέλαβεν αὐστηρῶς τὰς τελευταίας αὐτῆς λέξεις:

— Ναι ἢ ὄχι;

— Ναι.

Τὸ ὠμολόγει ἐπὶ τέλους!

Καὶ διὰ νὰ καταλήξουν λοιπὸν εἰς τοιοῦτο σημεῖον τὰ πράγματα ἡ Λαίδη Ζάνετ ὑπετάχθη εἰς τὴν Χάρिता Βράδον, ὕβρισε τὸν Ὀράτιον καὶ ἐξετελείσθη πρώτην ταύτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς της εἰς τὴν διάπραξιν τοσοῦτων ὑποκρισιῶν, θλίψεων καὶ ἀμηχανιῶν;

Καὶ κατόπιν τῶν ὅσων ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέφερε καὶ ἐθυσίασεν... ἡ Μέρση ἦτο ἐκεῖ... εἰς τοὺς πόδας της, ὁμολογοῦσα ἡ ἰδία ὅτι εἶχε παραβῆ τὰς διαταγὰς της, ὅτι εἶχε περιφρονῆσει τὰ αἰσθηματὰ της καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἔρημον εἰς τὸ μέλλον τὴν οἰκίαν της.

Καὶ ποία ἦτο ἐπὶ τέλους ἡ γυνή, ἣτις εἶχε πράξει πάντα ταῦτα;

Ἡ αὐτή, ἣτις εἶχε διαπραξίει τὸν δόλον καὶ ἣτις ἐπέμεινεν εἰς αὐτὴν μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ καταστήσῃ συνένοχόν της τυφλὴν καὶ αὐτὴν τὴν εὐεργετιδὰ της.

Διότι, μόνον, ἀφοῦ ἐπέτυχε τὸ τοιοῦτον, ἡ Μέρση συνησθάνθη τὸ καθῆκόν της, ὅπερ τὴν ἠνάγκαζε νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν!

Ἡ γηραιὰ δέσποινα μὲ ὑπερήφανον σιγὴν ἐδέχθη τὸ κτύπημα, ὅπερ τὴν συνέτριβεν.

Ἐστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν θετὴν θυγατέρα της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

ΚΗ'

Ἡ ἐσχάτη δοκιμασία.

Ἡ Μέρση δι' ὑστάτην φορὰν ἐπεκαλέσθη τὴν γενναιοφροσύνην τῆς πολυτίμου φίλης της, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὕβρισει διὰ τῆς συμπεριφορᾶς της — τῆς δευτέρας ταύτης μητρὸς, τὴν ὁποίαν τόσο εἶχεν ἀγαπήσει.

— Λαίδη Ζάνετ!... Λαίδη Ζάνετ!... μὴ μ' ἐγκαταλίπετε, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ μοὶ εἴπητε... ὦ! κυρία!... Λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ! Ὅθι διανύσω βίον ταπεινώσεως καὶ ἐξίλασμού... τὸ στίγμα τοῦ αἵσχους τοῦ παρελθόντος μου θὰ μὲ καλύψῃ ἀκόμη ἀπαξ... καὶ διὰ παντός... Δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον!... Μόλον ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία... συγκατατεθῆτε νὰ συγκινηθῆτε ἐκ τῆς μεταμελείας μου... Εἶπατε ὅτι μὲ συγχωρεῖτε!...

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐστράφη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Οὐδέποτε συνεχώρησα τὴν ἀχαριστίαν! εἶπεν. Ἐπιστρέψατε εἰς τὸ Ἄσυλον.

Ἡνοῖξε τὴν θύραν, ἐξῆλθε καὶ τὴν ἐκλείσεν ὀπισθὲν της.

Ἐκ νέου ἡ Μέρση ἀπέμεινε μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Χωρίς να τύχη της συγγνώμης του 'Ορατίου!...

Χωρίς να τύχη της συγγνώμης της Λαίδης Ζάνετ!...

'Εβηκε τὰς χεῖράς της ἐπὶ τοῦ φλέγοντος μετώπου της ... καὶ ἐπειράθη νὰ σκεφθῆ.

'Ω! τὸ νυκτερινὸν ψῦχος! ... καὶ ἡ στέγη τοῦ 'Ασύλου θὰ τὴν ἀνεκοῦφιζον!...

Τὸ ψῦχος θὰ κατέπαυε βεβαίως τὸν πυρετὸν της, οἱ δὲ τοῖχοι τοῦ 'Ασύλου θὰ τὴν ἐπρόστατευον.

'Εσήμανε τὸν κώδωνα ... καὶ φρικιδῶσα ὄλη, ἀπεσύρθη ὀπισθοχωροῦσα καθ' ὅσον ἀντήχει ἔτι ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος.

Εἶχεν ἄρα γε ἀκόμη πλέον τὴν ἐλευθερίαν ταύτην ἐντὸς τῆς οἰκίας;

'Ἐπρεπε νὰ τὸ σκεφθῆ πρὶν ἢ σημάνη.

'Ἄλλ' ἡ ἔξις!...

Πόσας ἑκατοντάδας φορὰς δὲν εἶχε σημάνει τὸν κώδωνα εἰς τὸ μέγαρον τῆς Λαίδης Ζάνετ;

'Ο ὑπηρετὴς εἰσῆλθε καὶ ἔμεινε ἐκπληκτικὸς ἐκ τῆς δειλίας, μεθ' ἧς ἐκείνη ἀπεινέτο πρὸς αὐτόν. Τῷ ἐζήτησε μάλιστα καὶ συγγνώμην ἐὰν τὸν ἠνόχησε.

— Λυποῦμαι ἂν σὰς ἐνοχλῶ ... Θὰ λάβητε τὴν καλωσύνην νὰ εἴπητε εἰς τὴν κυρίαν, ἣτις μὲ περιμένει εἰς τὸ ἐντευκτήριον, ὅτι εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ τὴν δεχθῶ;

— Μίαν στιγμὴν! ... ἠκούσθη φωνὴ ὀπισθὲν των, θὰ σὰς καλέσω μετ' ὀλίγον.

'Η Μέρση παρετήρησεν ὀπισθὲν της μετ' ἐκπλήξεως.

'Ο 'Ιούλιος εἶχεν ἐπανάλθει εἰς τὴν βιβλιοθήκην διὰ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου.

'Ο ὑπηρετὴς ἀφῆκεν αὐτοὺς μόνους.

'Η Μέρση ὠμίλησε πρώτη.

— Κύριε Γκράυ! ἀνέκραξε, διατί παρεβραδύνατε τὴν παραγγελίαν μου; 'Ἐὰν ἐγνωρίζατε τὰ πάντα, ἠθέλατε ἐννοῆσαι ὅτι δὲν εἶνε ποσῶς ἀγαθότητος πρὸς ἐμὲ ἔνδειξις, τὸ νὰ κρατῶμαι περισσότερο ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ!

'Εκεῖνος προῦχώρησε πλησιέστερον αὐτῆς, ἐκπλαγεὶς ἐκ τῶν λόγων της τούτων, καὶ θανασιμῶς ταραχθεὶς ἐκ τῶν βλεμμάτων της.

— Μήπως ἤλθε τις ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; ἠρώτησεν.

— 'Η Λαίδη Ζάνετ ἤλθεν ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ αὐτῆς ... 'Η καρδία μου συνετρίβη τέλεον ... Δὲν δύναμαι νὰ ὑπομείνω πλεόπερον ... 'Αφετέ με ν' ἀπέλθω!...

'Οσα εἶπεν, ἤρκουν νὰ προξενήσουν ριγὸς καὶ τρόμον εἰς τὸν 'Ιούλιον.

'Η γνώσις, ἣν εἶχεν οὗτος, τοῦ χαρᾶκτῆρος τῆς Λαίδης Ζάνετ, καθίστα εἰς τοῦτον γνωστὰ ὅσα εἶχον συμβῆ καὶ χωρὶς νὰ τὰκούσῃ παριστανόμενα.

'Η μορφή του ἐξέφραζε τὴν ὀδυνηροτέραν ἀπογοήτευσιν καὶ ἀπερίγραπτον πικρίαν.

— 'Ηλπίζον ὅτι θὰ εὐρισκόμην ἐδῶ, ὅταν ἡ θεία μου ἔμελλε νὰ ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὅτι θὰ προελάμβανον τὰ λαβόντα χῶραν, εἶπε. Θὰ μετανοήσῃ διὰ πᾶν ὅ,τι δυνατὸν νὰ ἐπραξῆ, προσενεχθεῖσα

τυχὸν σκληρῶς καὶ ἀτόπως, εὐθύς ὡς λάβῃ τὸν χρόνον νὰ σκεφθῆ. Μὴ λυπηθῆτε ἐὰν κατέστησε τὴν σκληρὰν ὑμῶν θυσίαν, πολὺ μᾶλλον σκληροτέραν. Σὰς ἀνύψωσε μόνον πολὺ περισσότερον... σὰς ἀνέδειξεν εὐγενεστέραν καὶ σὰς κατέστησε προσφιλεστέραν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν μου. Σύγγνωτέ μοι, ἐὰν σὰς ὀμιλῶ ἀπροκαλύπτως. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ συγκρατηθῶ ὅ,τι αἰσθάνομαι ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μου.

'Ἐν ἄλλῳ χρόνῳ ἡ Μέρση ἤθελε δυνηθῆ νὰ μαντεύσῃ εἰς τὸν ἦχον αὐτὸν τῆς φωνῆς του τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔρωτός του, ἣτις ἔμελλε ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς προοιμιακοὺς τούτους λόγους... ἤθελε προαισθανθῆ αὐτὴν ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τῶν ὀφθαλμῶν του.

'Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ καρδία της ἦτο σφόδρα ἀπηυδαμένη, ἡ δὲ λεπτότης, ἡ ἀγγίνοια καὶ ἡ ἀντιληπτικότητα αὐτῆς ἦσαν ἐξηνητλημένοι.

Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πεποιθὴ ὅτι ἡ χειραψία αὐτῆ ἦδη ἦτο ὑπὲρ πότε φιλικὴ καὶ ἐγκαρδίως ἀρμύζουσα.

— Πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω δι' ὑστάτην φορὰν, εἶπεν. 'Ἐφ' ὅσον, μακρὸν ἢ βραχύ, διάστημα βίου καὶ ἂν μοι ὑπολείπεται, ἡ εὐγνωμοσύνη μου θ' ἀποτελῆ μέρος τῆς ζωῆς μου. 'Αφετέ με ν' ἀναχωρήσω, ἐνόσφ μοι μένουσιν ἔτι δυνάμεις τινές!

Καὶ ἐπειράθη νὰ τὸν ἀφήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐκράτησε, λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Μ' ἐγκαταλείπετε; εἶπε. Ποῦ μεταβαίνετε; ... εἰς τὸ 'Ασυλον;

— Μάλιστα. Εἶνε ἡ μόνη ἐστία, ἣτις μοι μένει καὶ εἰς τὴν ἐπιστρέφω. Τῇ ἀνήκω.

— Μὴ λέγετε τοῦτο! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀκούω. Μὴ καλῆτε ἐστίαν σας τὸ 'Ασυλον.

— Καὶ ποῦ ἀλλοῦ θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑπάγω;

— 'Ἦλθον ἐνταῦθα ἀκριβῶς ὅπως σὰς τὸ εἶπω ἐγώ. Σὰς προανήγγειλα, ἐὰν ἐνθυμεῖσθε, ὅτι εἶχόν τι νὰ σὰς προτείνω.

'Η Μέρση ἠσθάνθη τὴν ἔνθερον θλίψιν τῆς χειρὸς του. Εἶδε ν' ἀναλάμψῃ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἡ ἀστραπὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ καταπεπονημένον πνεῦμά της ἀνεζωογονήθη.

'Ἦρξισε νὰ τρέμῃ ὑπὸ τὴν μεταδοτικὴν θερμὴν τῆς χειρὸς του, κρατούσης τὴν ἰδικὴν της.

— Κᾶτι τί νὰ μοι προτείνητε; ἐψέλισε. Τί λοιπόν;

— 'Αφετέ με προηγουμένως νὰ σὰς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν. Τί ἐπραξάτε σήμερον;

— 'Ο,τι ἐπραξά εἶνε ἔργον σας, ἀπήνητησεν ἐν ταπεινότητι. Διατί νὰ ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τετελεσμένων γεγονότων;

— 'Ἐπανερχομαι εἰς ταῦτα διὰ τελευταίαν φορὰν. 'Ἐπανερχομαι εἰς ταῦτα ἐπὶ σκοπῶ, ὃν θὰ ἐννοήσῃτε μετ' ὀλίγον. 'Ἐματαιώσατε τὴν περὶ γάμου ὑπόσχεσιν τοῦ 'Ορατίου. 'Απωλέσατε τὴν ἀγάπην τῆς Λαίδης Ζάνετ. Συνετρίψατε ἀπάσας

τὰς περὶ μέλλοντος ἐλπίδας σας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ... μέλλετε μετ' ὀλίγον νὰ εἰσέλθητε αὐθις εἰς βίον, τὸν ὅποιον ὑμεῖς αὐτὴ καλεῖτε... ὅπως καὶ εἶνε... ἀπελπιν ὑπαρξίν. Καὶ πάντα ταῦτα ἐπραξάτε ὅλως αὐθορμητῶς... καὶ εἰς χρόνον καθ' ὃν εἴσθε πληρέστατα ἐξησφαλισμένη περὶ τῆς θέσεώς σας ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ... ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἔρωτος. Εἶπατέ μοι ἤδη ἐὰν γυνή, δυναμένη νὰ ὑποστῇ τοιαύτην θυσίαν, εἶπατέ μοι σεῖς ἢ ἰδία, ἢ γυνὴ αὐτῆ δὲν εἶνε ἀξία τῆς τρυφερωτάτης ἀγάπης τοῦ ἀνδρός, ὅστις θὰ τῇ ἐνεπιστεύετο τὴν τιμὴν καὶ τὸ ὄνομά του;

Τὸν ἐνόησεν ἐπὶ τέλους καὶ διέφυγε τῆς χειρὸς του ἐκβάλλουσα ἔντονον κραυγὴν· εἶτα ἐσιώπησεν, ἔστη ἀκίνητος καὶ ἔμεινε μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, παρατηροῦσα αὐτὸν καὶ τρέμουσα ὄλη.

'Εκεῖνος δὲν τῇ ἀφῆκε καιρὸν ὅπως σκεφθῆ.

Οἱ λόγοι ἔρρεον ἀπὸ τῶν χειλῶν του ἀκράτητοι καὶ σχεδὸν χωρὶς οὔτε νὰ ἔχη συναίσθησιν αὐτῶν, ἀκούσιοι ἀναβλύζοντες ἀπὸ τῆς καρδίας του.

— Μέρση! Σὰς ἠγάπησα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καθ' ἣν σὰς εἶδον! 'Ἦδη, ὅτε εἴσθε ἐλευθέρη, δύναμαι νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω, δύναμαι νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ὅπως γενῆτε σύζυγός μου.

— 'Οχι! ὄχι! ἀνέκραξε. Σκεφθῆτε τί λέγετε. Σκεφθῆτε τί θυσιάζετε χάριν ἐμοῦ! 'Ω! τοῦτο δὲν πρέπει, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ!

'Ἡ φυσιογνωμία τοῦ 'Ιουλίου ἐκαλύφθη ὑπὸ αἰφνιδίως ἐκφράσεως τρόμου καὶ ἀπελπισίας. 'Ἡ κεφαλὴ του ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἡ δὲ φωνὴ του κατέστη τὸσον βραγχυνή, ὥστε μόλις ἠκούετο.

— 'Ἐλθσμένησα, εἶπεν. 'Αχ!... μοι τὸ ὑπενθυμίσατε...

'Εκείνη τότε ἐπλησίασεν αὐτὸν δειλῶς.

— Μήπως σὰς ὕβρισα; τὸν ἠρώτησε, μειδιῶσα θλιβερῶς.

— Μὲ διεφωτίσατε, ἀντεῖπεν ἐκεῖνος. Εἶχον λησμονήσει ὅτι, ἐπειδὴ σὰς ἠγάπων, δὲν ἦτο τοῦτο λόγος, ὅπως δυνηθῆτε ἐκ τούτου καὶ μόνου νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασίν μου, ἀνταμείβουσά με. Εἶπατέ μοι ὅτι κατεχράσθη τῆς ἀγάπης μου καὶ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐκτιμήσεώς σας, ἐλπίας ἀνώτερα τῶν ὅσων ἐδικαιούμην ... καὶ σὰς ἀφίνω ἀμέσως.

'Αμυδρὰ ἐρυθρότης ἀνῆλθεν εἰς τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐγένετο ὠχροτέρα παρά ποτε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐταπεινώθησαν ὑπὸ τὸ καῖον βλέμμα, ὅπερ ἐκεῖνος προσήλου ἐπ' αὐτῆς.

— Πῶς θὰ ἠδυνάμην ποτὲ νὰ εἶπω τοιοῦτόν τι; ἀπεκρίθη ἀπλῶς. Ποία εἶνε ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣτις, εὐρισκομένη εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀντιστῆ;

'Εκεῖνος τότε προέβη ζωηρῶς πρὸς αὐτὴν, τείνων τοὺς βραχίονας, κλονούμενος καὶ ἄφωνος.

'Ἄλλ' ἡ Μέρση ἄπαξ ἔτι ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ καὶ μετ' ἀπέλπιδος βλέμματος:

— Είμαι άξία νά γίνω έγώ σύζυγός σας; άνέκραξε. Πρέπει λοιπόν έγώ νά σας ύπομνήσω τί όφείλετε εϊς τήν ύψηλήν θέσιν σας, εϊς τήν άκηλίδωτον φήμην σας, εϊς τό διάσημον ήδη όνομά σας; Σκεφθήτε τί έπράξατε ύπέρ έμου και κατοπίν κρίνατε πόσον άγνώμων θά έφερόμην πρός ύμάς, εάν σας κατέστρεφον διά παντός, συγκατατεθειμένη εϊς τόν γάμον τουτόν... Όποϊός έγώϊσμός!... Όποϊά ελευϊνότης δι' έμέ νά σας ταπεινώσω μέχρι μιας γυναικός, όποϊά εϊμαι έγώ!

— Όταν γενήτε σύζυγός μου, έγώ σας άνυψώ μέχρις έμου, άπεκρίθη εκείνος. Δι' άγάπην Θεού, άπόδοτέ μοι δικαιοσύνην. Μή με παραπέμπετε εϊς τόν κόσμον και εϊς τό τί θά εϊπη ούτος. Άπό μόνης ύμών έξαρτάται ν' άσφαλίστη τήν εύτυχίαν του βίου μου, ή νά καταδικάσση αυτόν εϊς αιωνίαν δυστυχίαν... Ό κόσμος!... Ω Θεέ μου!... Τί εϊνε ό κόσμος; Τί εϊνε δι' έμέ ή κρίσις του άπέναντι του έρωτός σας;

Η Μέρση συνήνωσεν εκ δευτέρου τάς χείρας, όπως ίκετεύση αυτόν. Χείμαρρος δακρύων έρρεεν επί των παρειών της.

— Λάβετε οϊκτον πρός τήν άδυναμίαν μου! άντεϊπεν. Ω τρυφερώτατε και πολυτιμώτατε των άνδρών, βοηθήσατέ με νά εκπληρώσω όφειλόμενον παρ' έμου όδυνηρόν πρός ύμάς καθήκον. Δίότι εϊνε, ναί! όδυνηρότατον... μεθ' όσα ύπέστην... και ενφ' ή καρδιά μου ποθει τήν γαλήνην, τήν εύτυχίαν... και αυτόν τόν έρωτα!...

Εσιώπησεν, αίσθανθείσα τρόμον εκ των τελευταίων λέξεων, οτινες τή εϊχον διαρύγει.

— Ενθυμηθήτε πώς ό κύριος Δεχόλτ έκρινεν ότι ώφειλε νά προσνεχθῆ πρός έμέ, έξηκολούθησεν. Ενθυμηθήτε πώς μ' έγκατέλειπεν ή Λαιδη Ζάβεν! Ενθυμηθήτε τί σας διηγήθην περι τής ζωής μου Η περιφρόνησις όλων τουτών, οτινες σας γνωρίζουσι, θά σας πλήξη καιρίως χάριν... έμου... Ω! όχι!... όχι!... όχι!... Ούτε λέξιν περισσότερον. Άφετέ με... Λάβετε οϊκτον!... άφετέ με!

Η φωνή της επνίγη εϊς λυγμούς.

Εκεινος ώρμησε πρός αυτήν και τήν έλαβε μεταξύ των βραχιόνων του.

Η Μέρση ήτο πλέον άνίκανος ν' άντιστῆ... και εν τούτοις δέν παρεδίδοτο.

Η κεφαλή της εκκλινεν άδρανής. Πρός στιγμῆν ό Ιούλιος τήν ενόμισε λιποθυμήσαν.

— Μέρση μου πολυφίλητε! τῆ έλεγε, θ' αναχωρήσωμεν... θά έγκαταλείψωμεν τήν Άγγλίαν... θά καταφύγωμεν εν μέσφ νεαρού λαού εϊς τόν νέον κόσμον. Θα διαρρήξω πάντα δεσμύν μετά των συγγενών μου... μετά των φίλων μου... μεθ' όλου του κόσμου!... Τό παν! ακούετε; τό παν προτιμῶ νά απολέσω, άλλ' όχι ύμάς!

Εκεινή ηγειρε περιπαθώς τήν κεφαλήν και τόν ήτένισε κατά πρόσωπον.

Αίφνης ό Ιούλιος τήν άφήκεν, όπισθοδρόμησεν ως άνθρωπος πληττόμενος θα-

νασίμως και κατέπεσεν επί τινος έδρας.

Εϊχεν αναγνώσει τήν τρομεράν, τήν άκαμπτον άπόφασίν της επί του προσώπου της.

Προϋτίμα αυτή τόν θάνατον μάλλον ή νά ύποχωρήση εϊς τήν άδυναμίαν του και νά τόν άτιμάση.

Εύρίσκετο εκεί, με τάς χείρας έσταυρωμένας, φέρουσα όμως τούντεϋθεν ύψηλά τήν κεφαλήν της. Οί γλυκεϊς όφθαλμοί της έλαμπον εκ νέου και δέν έξοφούντο εκ δακρύων.

Η πρώτη όρμη τής συγκινήσεώς της εϊχε παρέλθει.

Γαλήνιος θλίψις έξωγραφείτο επί τής μορφής της. Ηρεμος έξκαρτέρησις άπεκαλύπτετο εκ του ήχου τής φωνής της.

Ητο ή γαλήνη του μαρτυρίου.

— Άφοϋ έξησα οϊον βίον έξησα, άφοϋ υπέφερα, ό,τι υπέφερα, δύναμαι νά σας άγαπῶ, εϊπε, και σας άγαπῶ... Άλλά... τό νά γίνω σύζυγός σας... ω!... ή εύτυχία αυτή εϊνε πολύ άνωτέρα έμου.

Εσιώπησε και διηυθύνθη πρός τόν κώδωνα.

Ητο τουτό τό σημεϊον τής αναχωρήσεώς της.

Τούτου γενομένου, επανήλθε βραδέως επί των βηματων της μέχρι του Ιουλίου.

Εκκλινε τρυφερώς τήν κεφαλήν της επί τινας στιγμάς επί του στήθους του νέου.

Όρθώθη επί του άκρου των ποδών της και έψαυσε διά των χειλέων της τό μέτωπον του νέου.

Άπασα ή εύγνωμοσύνη, ήτις επλήρου τήν καρδίαν της, και ή φρικώδης θυσία, ήν έμελλε νά εκπληρώση ενυπῆρχον εϊς τό κίνημα τουτό και εϊς τό φίλημα, τό όποϊον τόσον μετριοφρόνως, άλλά και τόσον τρυφερώς τῶ έδωκε.

Καθ' ήν στιγμῆν διά τελευταίαν φοράν έθλιβε τήν χεϊρά του, ό Ιούλιος έξερράγη εϊς λυγμούς.

Ό υπηρέτης ενεφανίσθημετά τήν κρούσιν του κώδωνος.

Ηνοιξε τήν θύραν και ήκούσθη εν τῶ διαδρόμφ φωνή γυναικός.

— Άφετε νά εισέλθη τό παιδίον τουτό, έλεγεν ή φωνή. Θα τό περιμεϊνω εδώ...

Τό παιδίον επάνη... ήτο τό αυτό δυστυχές έγκαταλειμμένον πλάσμα, όπερ άλλοτε εϊχεν ανακαλέσει εϊς τήν μνήμην τής Μέρσης τήν παιδικήν αυτής ήλικίαν, τήν ήμέραν καθ' ήν εϊχον έξέλθει εϊς περίπατον μόνοι, ό Όράτιος Δεχόλτ και εκείνη.

Δέν ήτο ποσῶς ευειδές τό παιδίον τουτό, οϋδ' έλαμπεν επί του μετώπου του ή ακτις ποιητικῆς τινος αύγῆς εν τῆ φύσει αυτού. Η ιστορία του ήτο εκ των συνήθους φρίκης.

Εισῆλθε δειλῶς εν τῶ δωματίφ εκπληκτον, εκθαμβον, εννεός εκ τής μεγαλοπρεπούς πολυτελείας των περι αυτό άντικειμένων... Ητο δύσμοιρος έγκαταλειμμένη μικρά κόρη των οδών του Λονδίνου! Εϋνοούμενον πλάσμα των νόμων τής πολιτικῆς οϊκονομίας! και άγριος και φρικαλέος καρπός επθαρμένου κυβερ-

νητικου συστήματος και πολιτισμου διεφθαρμένου μέχρις οστέων.

Τυχούσα περιθάψεώς τινος, ή κορασις αυτή, καθαρισθείσα διά πρώτην φοράν επί ζωής της, τραφεϊσα επαρκῶς πρώτην ταύτην φοράν από έτους έως, ενδυθείσα με ενδύματα, άντι των τέως ρακῶν δι' ών εκάλυπτε τά μέλη της, ή εν κακοδαιμονία αδελφή αυτή τής Μέρσης, έβάδιζε δειλῶς επί του ώραιου εκείνου τάπητος και έστη έμβρόντητος πλέον πρό νέας εκπλήξεως, φθάσασα πλησίον του μαρμαρου τραπέζης άπαστραπτούσης εκ χρυσοποικιλτων γλυφῶν.

Εφάνετο ως ζωσα κηλις βορβόρου εν τῶ μέσφ τής άπαστραπτούσης πολυτελείας τής αίθούσης.

Η Μέρση άπεμακρύνθη του Ιουλίου, όπως πλησιάζη τήν παιδίσκην.

Η καρδιά της, πάσχουσα εξ έρωτος εν τῆ φρικαλέα μονώσει της, άπληστος ν' άγαπήση, χωρίς εκ τουτό νά βλάβη, ό,τι δήποτε ή οϊον δήποτε εν τῶ κόσμφ, έδέχθη τό εκβρασμα τουτό των οδών ως παρηγορίαν, από του Θεου εκπεμπομένην.

— Έλαβεν εϊς τάς άγκάλας της τό πτωχόν εκπληκτον πλάσμα και:

— Φίλησέ με! έπέλλισεν εν τῆ άγωνία της. Κάλει με αδελφήν σου!

Η λέξις: αδελφή, οϋδέν άλλο εσήμαινεν εϊς τό πνεϋμα τής μικρῆς ή μόνον έσως κόρην μεγαλειότεραν αυτής και αρκετά ισχυράν όπως τήν δέρη.

Η Μέρση άπέθηκε κατά γῆς τό παιδίον και έστράφη, όπως ρίψη ύστατον βλέμμα πρός τόν Ιούλιον, πρός τόν όποϊον ήρνεϊτο τήν εύτυχίαν... χάριν πάλιν αυτού του ίδιου.

Εκεινος δέν εϊχε καν κινήθη εκ τής θέσεώς του.

Η κεφαλή του εκκλινεν, αι δέ χείρες του εκρυπτον τό πρόσωπόν του.

Προχωρήσασα βήματά τινα πρός αυτόν, τῶ εϊπεν:

— Οί άλλοι πάντες μ' έγκατέλειψαν χωρίς νά μοι εϊπωσιν οϋδέ μίαν παρηγορίαν λέξιν. Ημεϊς τουλάχιστον εϊπατέ μοι: Σας συγχωρῶ.

Ό Ιούλιος τῆ έτεινε τήν χεϊρα, χωρίς νά τήν άτενίση.

Όσον όμως θανασίμως και αν τόν εϊχε πληγώσει, ή γενναϊόφρων φύσις του ενόει αυτήν κάλλιστα.

Εϊλικρινῶς πρός αυτήν από τής πρώτης στιγμῆς, υπῆρξε πρός αυτήν τοιοϋτος μέχρι τέλους.

— Ό Θεός νά σας διαφυλάττη και νά σας παρηγορῆ, εϊπε διά διακοπτομένης φωνῆς. Η γῆ δέν φέρει επ' έαυτῆς γυναικα ευγενεστέραν ύμών.

Εκεινή εγονυπέτησε πρό αυτού και ήσπάσθη τήν χεϊρά του, ήτις έθλιβε τήν ιδικήν της διά τελευταίαν φοράν.

— Τό παν δέν τελειώνει εϊς τόν κόσμον τουτόν, τῶ εϊπεν εκείνη. Υπάρχει και καλλιτέρα ζωή εκεί επάνω.

Μεθ' ό ηγήθη και έστράφη πρός τήν κορασιδα.

Καὶ ἀλληλοκρατούμενοι ἐκ τῆς χειρὸς, αἱ δύο αὐταὶ πολίτιδες τοῦ Βασιλείου τοῦ Θεοῦ... αἱ δύο αὐταὶ ἀπόκληροι τοῦ Βασιλείου τῶν Ἀνθρώπων... ἐξῆλθον βραδέως βήματι τῆς αἰθούσης.

Κατόπιν διῆλθον τὸν διάδρομον...

Καὶ μετὰ τὸν διάδρομον τὸ σκότος ἐκάλυψεν αὐτάς.

Ὁ βαρὺς δοῦπος τῆς ὀπισθεν αὐτῶν κλεισθείσης αὐλείου θύρας, ἐσήμανε τὴν παγερὰν ἐρημίαν, ἣν ἄφινεν ἡ ἀναχώρησις τῆς Μέρσης ἐν τῷ μεγάρῳ.

Ἦσαν ἤδη μακρὰν...

Ἄλλ' ἡ σειρά τῶν ἐξέων ἐν ταῖς μεγάλαις οἰκίαις εἶνε ἀδυσώπητος, ὡς ὁ θάνατος.

Τὰ πάντα περίξ τοῦ Ἰουλίου ἠκολούθουν τὸν συνήθη αὐτῶν ροῦν.

Ὅταν τὸ ὠρολόγιον ἐσημείωσε τὴν ὠρισμένην ὥραν, ὁ κώδων τοῦ δειπνοῦ ἀντήχησε.

Παρήλθε χρόνος τις στιγμῆς, μεθ' ὃ ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ μεγάρου ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου.

— Τὸ δειπνον παρετέθη, κύριε, εἶπεν.

Ὁ Ἰούλιος ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς.

Καί τι λευκὸν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ τάπητος πλησίον αὐτοῦ.

Ἦτο τὸ μανδύλιον τῆς Μέρσης... διάβροχον ἐκ τῶν δακρῶν τῆς.

Τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔθλιψεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Τοῦτο λοιπὸν μόνον ἐμελλεν ἄρα γε ν' ἀπομείνῃ εἰς αὐτὸν ἐξ ἐκείνης;

Ἀληθῶς λοιπὸν τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει διὰ παντός;

Ἡ ἔμφυτος ἐνεργητικότης τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὀπλισθεῖσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἔρωτός του, ἀνεζωपुरεῖτο ἐκ νέου.

Ὅχι!

Ἐν ὅσῳ ἔζη, ἐν ὅσῳ εἶχε πρὸ αὐτοῦ χρόνον, δὲν θ' ἀπηρεῖτο τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ τὴν κατακτήσῃ μίαν ἡμέραν!

Ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπρέτην, χωρὶς ν' ἀνησυχῆσῃ διὰ τὴν συγκίνησίν του, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ προδώσῃ ἢ μορφῇ του.

— Ποῦ εἶνε ἡ Λαΐδη Ζάνετ; ἠρώτησεν.

— Εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ ἐστιατορίου.

Ὁ Ἰούλιος ἐσκέφθη ἐπὶ τινα στιγμῆν.

Ἡ προσωπικὴ του ἐπιρροή παρὰ τῆς Μέρσης, εἶχε ναυαγήσει ἀποτυχοῦσα.

Διὰ τίνας λοιπὸν ἄλλης ἐπιρροῆς ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν συγκινήσῃ;

Ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμῆν ἡ σκέψις αὕτη ἀνήρχετο εἰς τὴν διάνοιάν του, ἀκτις ἐφώτισεν αὐτήν.

Ἐπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Λαΐδην Ζάνετ.

Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ἀνεφάνη ἐκ νέου, εἰπὼν :

— Ἡ Λαΐδη Ζάνετ ἀναμένει τὸν κύριον.

Ὁ Ἰούλιος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Τέλος]

Ἄλλως τε, ὁ Ἡλιογάβαλος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ μάθῃ τὰ εἰς τὸ στρατόπεδον τεκταινόμενα· ἠδύνατο νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνον φεύγων, ἢ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς μέρους τοῦ στρατοῦ, ὃν συνεκράτει δι' ὑποσχέσεων. Ἐπρεπε πάραυτα νὰ πέμψωσιν εἰς Ρώμην στρατόν, ὅστις νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ παλάτιον καὶ ν' ἀρπάσῃ τὸν αὐτοκράτορα. Ἀμέσως θὰ συνεκροτεῖτο συνέλευσις ὑπὸ τῶν μάλλον σεβαστῶν γερουσιαστῶν καὶ τοῦ ἀργηγού τοῦ στρατοῦ, ἧτις θὰ ἐκήρυττε τὴν ἐκθρόνισιν αὐτοῦ καὶ θ' ἀνεκήρυσσον τὸν διάδοχόν του.

Τὸ φορεῖον ἔστη πρὸ τοῦ Πραιτωρίου καὶ οἱ Αἰθίοπες ἀπέθηκάν αὐτὸ χυμαί. Τὰ παραπετάσματα ἠνοίχθησαν πάραυτα καὶ ὁ Ἡλιογάβαλος ἐφάνη.

Ὁ νεαρὸς αὐτοκράτωρ ἠθέλησε νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῶν πραιτωριανῶν ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι, φρονῶν ὅτι θὰ θαμβώσῃ καὶ θὰ καταστήσῃ οὕτως αὐτοὺς εὐνοϊκωτέρους. Ὁ χρυσός, οἱ μαργαρίται, οἱ ἀδάμαντες ἐκόσμουσαν τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ καὶ τὴν μίτραν, ἔλαμπον δ' ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων του. Τὰ μέρη τοῦ σώματός του, τὰ μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ τῶν ἐνδυμάτων, ἀπήστραπτον ἐκ τῶν κοσμημάτων.

Ἀνηγέρθη καὶ διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματός του τὸ πλῆθος τῶν πανταχόθεν σπευσάντων στρατιωτῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὀλονέν ἠῤῥεκε. Πρὸ αὐτοῦ πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν συνηθροισμένοι, καὶ μετὰ αὐτῶν ὁ Παῦλος, φέρων τὰ ὄπλα καὶ τὰ ἐμβλήματα αὐτοῦ. Ὁμιλῶν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς, δὲν ἔπαυε θεωρῶν τὸν αὐτοκράτορα, ὃν ἐφάνετο βλέπων ὡς λείαν. Παρ' αὐτῷ, οἱ δύο γερουσιασταὶ συνωμίλου χαμηλοφώνως. Ὁ Ἀρίκιος, ἡ Φαῦστα καὶ ἡ Ὀκταβία ἔμειναν οἴκοι.

Θόρυβος πολὺς ἠγέρθη πύσας αἴφνης, ἅμα ὡς ὁ Ἡλιογάβαλος ἔνευσεν ὅτι θὰ ὀμιλήσῃ.

«Πολῖται, ἀνέκραξε, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἐν Ἀντιοχείᾳ, μ' ἐκαλέσατε εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν, διότι εἴσθε οἱ λεγεῶνες τῆς Συρίας, αἵτινες ἐνίκησαν καὶ ἐθανάτωσαν τὸν ἀρπαγα Μάκρινον, τὸν ἀντίζηλόν μου. Σήμερον δύνασθε ν' ἀποκτήσῃτε νέα δικαίωμα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Ἡ γυνή, ἧτις πρέπει νὰ ἦ σύζυγός μου καὶ ἡ ἀνεψιά της κρύπτονται ἐνταῦθα. Τὰς ἀπήγαγον τὴν νύκτα ταύτην. Ἀποδώσατέ μοι αὐτάς καὶ παραδώσατέ μοι τὸν Παῦλον, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὰς φέρῃ μακρὰν τοῦ παλατίου μου!»

Ἐνῶ ἀπεφάσιζον ταῦτα, μεμακρυσμένος θόρυβος εἴλκυσε τὴν προσοχὴν αὐτῶν· συγχρόνως ἀξιωματικοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον ἀνακράζοντες :

«Ἴδου ὁ αὐτοκράτωρ!»

Ἦτο ἀληθῶς ὁ Ἡλιογάβαλος, ὅστις, μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τετυφλωμένος ἐκ τοῦ πάθους, ἤρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ παραδώσωσιν τὴν Φαῦσταν καὶ τὴν ἀνεψιάν της καὶ νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ Παύλου.

Οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν παρεμποδίσῃ, οὐδ' αἱ συμβουλαι τοῦ Μίθρα, οὐδ' αἱ ἰκεσίαι τῶν φίλων του. Ἀμα ἐγερεθεῖς, τεταραγμένος ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς νυκτός, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέφθη, εἰμὴ νὰ ἐπανιδῇ τὴν Φαῦσταν καὶ ν' ἀπολαύσῃ αὐτῆς. Ἐξέκίνησε παρευθύς, συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ οἴκου του.

Ἦτο παράδοξον τὸ θέαμα τῆς συνοδίας ταύτης, βαινούσης διὰ μέσου τῶν σκηνῶν καὶ τῶν παραπηγημάτων τοῦ στρατοπέδου μετ' ἐπιδεικτικῆς πομπῆς βασιλέως τῆς Ἀσίας. Οἱ εὐνοῦχοι καὶ οἱ δοῦλοι προηγούντο τρέμοντες καὶ δυσπιστοῦντες· τινὲς εἶχον τὸσφ πλοῦσια ἐνδύματα, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πραιτωριανῶν ἀπήστραψαν ἐκ ζηλοτυπίας.

Μετ' αὐτὸν ἐφάνη, φερόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων δώδεκα Αἰθίοπων, μεγαλοπρεπῆς φορεῖον, κεκοσμημένον δι' ἐλασμάτων ἐλεφαντόδοντος καὶ ἀργύρου. Περὶ αὐτὸ συνωθεῖτο πλῆθος νεανιῶν καὶ κορασιῶν, ὁμοίως ἐνδεδυμένων, ὥστε ἦν σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διακριθῶσιν οἱ ἄρρενες ἀπὸ τῶν θηλέων.

Ἀμέσως μετ' αὐτοὺς ἤρχοντο οἱ εὐνοούμενοι τοῦ αὐτοκράτορος καὶ οἱ αὐλικοί. Βαδίσαντες πεζῇ ἐφάνιντο κεκοπιακότες τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῶν ἦν λευκὸν ἐκ τοῦ κονιορτοῦ. Καίτοι δ' οἱ πλείστοι τούτων ἦσαν ἔνοπλοι, ἐφάνιντο οὐχ' ἠττον ἀνησυχοὶ κπὶ ἠτένιζον μετ' ἀμφιβολίας τοὺς στρατιώτας.

Ὁ διοικητὴς τοῦ Πραιτωρίου προσχώρησε πρὸς τὸν Ἡλιογάβαλον.

«Ἴδου ἐγώ, εἶπε, μὴ ἔλπιζε ὅμως ὅτι οἱ στρατιωταὶ μου θὰ προδώσωσιν τὸν ἀρχηγόν των ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις τόσον κακῶς ἀντήμειψε τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῶν. Αἱ λεγεῶνες αὐταὶ ἀντεμετώπησαν τὸν θάνατον ἵνα σὲ καταστήσωσιν αὐτοκράτορα τί ἔπραξες δι' αὐτάς; Οὐδὲν! Δὲν ἐσκέφθης νὰ παράσχῃς αὐταῖς οὐδὲ δόξαν οὐδὲ πλοῦτον. Τί λέγω; Παρασκευάζεις εἰς πολλοὺς ἐπονειδιστὸν θάνατον, ἀφοῦ ἐφόνευσες τὸν διοικητὴν σου Γάννου, ὅστις τοὺς ἐδιοίκει εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἰμ. Φρονεῖς ὅτι θὰ στέρξωσιν νὰ παραδώσωσιν εἰς τὰς ἀνάδρους καὶ κακοήθεις χεῖράς σου τὴν κεφαλὴν ἐνός στρατιώτου, συντρόφου αὐτῶν ἐν τοῖς ὄπλοις;»

Τὰς λέξεις ταύτας ὑπεδέχθησαν κραυγαὶ ἐπιδοκιμασίας· πολλοὶ πραιτωριανοὶ ὤρμησαν πρὸς τὸν ἀρχηγόν των καὶ ἠσπάσθησαν τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ, χειροκροτοῦντος τοῦ στρατοῦ. Ἡ ἐκδηλωσις αὕτη κατέβαλε τὴν αὐθάδειαν τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ἐφάνη ἐκπληκτος καὶ δισταζὼν πρὸς στιγμῆν.

«Ἄς μοι ἀποδώσωσι τοῦλάχιστον, εἶπε τὰς γυναῖκας, ἃς μοὶ ἤρπασαν!»

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Παύλου, ἡ Φαῦ-

στα και ἡ Ὀκταβία ἐξήλθον τοῦ Πραιτωρίου, ὀδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Ἀρικίου, καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Ἡ ὠρότης τοῦ προσώπου αὐτῶν παρεῖχε νέον θέλητρον εἰς τὴν καλλονῆν των· οἱ ὀφθαλμοὶ των ἦσαν πλήρεις δακρῶν· ὁ Παῦλος ἔλαβεν ἀμφοτέρας ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ εἶπε μεγαλοφώνως :

« Ἡ μὲν εἶνε σύζυγος τοῦ γερουσιαστοῦ Ἀρικίου, ἡ δὲ μνηστὴ μου. Ὁ Ἡλιογάβαλος ἀπεφάσισε νὰ τὰς καταστήσῃ αὐλικὰς! Τὸ δέχεσθε, σύντροφοι; »

« Ὁχι, ὄχι! » ἀνέκραξαν οἱ ἀξιωματικοί. Καὶ πάραυτα μύρια στόματα προέφερον ἀπειλὰς κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος. Κίνησις παρήχθη ἐν τῷ πλήθει, πολλοὶ βραχιόνες ὑψώθησαν καὶ ξίφη ἀπήστραψαν εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐδειλίασε καὶ κατελήφθη ὑπὸ φρίκης. Οἱ αὐλικοὶ ἔντρομοι καὶ οὗτοι ἐκραύγαζον, ἄλλοι ὠλόλυζον, πάντες δὲ ἀπεπειρώτων νὰ φύγωσιν.

Ἀνεφάνη τότε τὸ φορεῖον, φερόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν Αἰθιοπῶν, οἵτινες προσεπάθουν ν' ἀνοίξωσι δίοδον διὰ μέσου τῶν πυκνῶν στοιχῶν τῶν στρατιωτῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔνευεν ἰκετευτικῶς τοῖς στρατιώταις καὶ διένειμεν αὐτοῖς κοσμήματα, ἄτινα ἀπέσπα ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ἐνδυμάτων του.

Τοῦτο ἐφάνη ἐπιτυχὸν ἐν ἀρχῇ. Τὸ φορεῖον προῦχώρει, καίτοι δυσκόλως. Ἀφοῦ ἐξήντησε τὰ κοσμήματα, ἔρριψε τὰ ἐκ πορφύρας καὶ μεταξῆς ἐνδυμάτά του, τοὺς ἐκ μαργαριτῶν στρεπτοὺς, τοὺς περιβάλλοντας τὰς κνήμας του, τὴν μίτραν καὶ τὸ χρυσοῦν δίκτυον, τὸ συγκρατοῦν τὴν κόμην του. Ἀφοῦ δ' ἐξήντησε πᾶν ὅ, τι πολύτιμον ἐφέαυτοῦ εἶχεν, ἐπειράθη νὰ κάμψῃ τοὺς πραιτωριανούς δι' ὑποσχέσεων· ὤμνουν ὅτι θὰ διένειμε μετ' αὐτῶν τοὺς θησαυρούς του καὶ ὅτι θὰ παρέλιδε τὴν Ρώμην ἵνα πλουτίσωσιν.

Ἄλλ' εἰς μάτην! Οὐδεὶς ἤκουεν αὐτόν. Αἱ τὸ στρατόπεδον κατέχουσαι λεγεῶνες συνίσταντο ἐξ ἀνδρῶν πάσης ἐθνικότητος· τινὲς ἡμιβάρβαροι, μάλιστα ἡννόουν τὴν λατινικὴν γλῶσσαν. Εὐνόητον ἐπομένως μεθ' ὁποῖας ὀρμῆς ἐπωφελήθησαν τῆς παρεχομένης αὐτῆς περιστάσεως, ὅπως ἀποτιναξῶσιν ἐπὶ στιγμὴν τὸν σιδηροῦν ζυγόν, ὅστις ἐβάρυνε τὸν τράχηλον αὐτῶν.

Ἀφοῦ διειροιάσθησαν τὰ κοσμήματα τοῦ Ἡλιογαβάλου ἐφόρησαν κατὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀκολουθίας του, ἀπεγύμνωσεν δὲ καὶ ἐκακοποίησαν τοὺς ἀντισταμένους.

Δούλοι, αὐλικοί, ὠραῖοι νεανίαι, ὠραῖα κόραι, ἐπάλαιον ζωηρῶς κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Ἀφρικανῶν. Θόρυβος καὶ ταραχὴ ἀπερίγραπτος ἐπεκράτει· τὰ ξίφη ἀπήστραπτον καὶ τὸ αἶμα ἔρρεεν. Ἐνθεν μὲν σώματα ἐπιπτον ὑπὸ τὰ κτυπήματα, ἐκεῖθεν δὲ καγχασμοὶ ἀπεκρίνοντο εἰς τὰ παράπονα καὶ τοὺς λυγμούς.

Ἀφοῦ ἡ συνοδία κατεβλήθη καὶ ἀπεγυμνώθη, οἱ στρατιῶται εὐρέθησαν ἐνώπιον τῶν Αἰθιοπῶν, οἵτινες, ἀποθέσαντες

τὸ φορεῖον αὐτῶν, ἀνέμενον τὴν πάλιν ἀπειλητικοί. Ἡ ὑπερήφανος αὐτῶν στάσις οὐδόλως ἐκώλυσε τοὺς στρατιώτας νὰ ὀρμήσωσι κατὰ τοῦ φορείου καὶ ν' ἀρπάσωσι τὰ κοσμοῦντα αὐτὸ πολύτιμα ἀντικείμενα.

Πᾶλη σῶμα πρὸς σῶμα συνήφθη, καὶ πολλοὶ τῶν προσβαλλόντων ἔπεσαν, καταβληθέντες ὑπὸ τῶν μαγύρων ἐκείνων Ἡρακλέων, οἵτινες, λαβόντες τὰς ἐπιχρῦστους τοῦ φορείου ράβδους, ἐκτύπων μεθ' ὀρμῆς θραύοντες πᾶν τὸ πρὸ αὐτῶν. Τὸ αἶμα ἔρρεε ποταμηδόν, ἀποτυπλοῦν τοὺς διαμαχομένους. Ὅμοιοι πρὸς ἄγρια θηρία ἕστασαν ὄρθιοι οἱ μαῦροι, σπείροντες τὸν θάνατον περὶ αὐτούς.

Ἐφαίνοντο ὡς εἰ ἦσαν ἐξ ὀρειχάλκου καὶ οὐδὲν ἠδύνατο αὐτοὺς νὰ καταβάλλῃ. Εἰς, τοῦ ὁποῖου αἱ χεῖρες ἐκόπησαν, ἀπώθει τοὺς ἀντιθέτους, κτυπῶν αὐτοὺς διὰ τῆς κεφαλῆς ὡς κριός. Ἄλλος, τοῦ ὁποῖου ἐθραύσθη ἡ ράβδος, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν ποδῶν ἐν πτώμα, ὅπερ ἔσειεν ὡς βακτηρίαν καὶ δι' αὐτοῦ ἐκτύπη τὸς στρατιώτας.

Ἀφοῦ πάντες ἐφονεύθησαν, τὸ πλῆθος, διερχόμενον ἐπὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν, ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ φορείου, ὅπερ κατεσύντριψεν.

Οἱ ἀξιωματικοί, οἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀναγκαιτίσωσι τοὺς στρατιώτας, προεχώρησαν ὅπως συλλάβωσι τὸν αὐτοκράτορα κατὰ διαταγὴν τοῦ Παύλου, ἀλλ' εἰς μάτην ἀνεζήτησαν αὐτὸν μεταξὺ τῶν πληγωμένων καὶ τῶν νεκρῶν.

Ἐπωφελήθεις τῆς ταραχῆς, ἀπογυμνωθεὶς τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ καὶ τῶν κοσμημάτων, δι' ὧν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρισθῇ, ἔφυγε καὶ ἐκρύβη ἐν τινι καλύβῃ. Ἐκεῖ ἡμίγυμνος καὶ ἐξηπλωμένος ἐπὶ σωροῦ κόπρου ὁ Ἡλιογάβαλος ἐκρύπτετο ἔντρομος καὶ ἀγωνιῶν. Οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, τὰ μέλη του ἔτρεμον, καὶ ὁ πάγων του ἔψαυε τὰ γόνατα ἐκ σπασμωδικῆς κινήσεως.

Ἐννοῶν ὅτι ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα ἐσήμανεν, ἐθλίβετο ὅτι ἀπῆρχετο τῆς ζωῆς, ἦν τὰ πάντα καθίστων αὐτῷ θεληκτικῆν. Ἀνεμνήσθη τῆς ἰσχύος του, τῆς πληρώσεως τῶν ὀρέξεών του, τῆς καλλονῆς τῶν γυναικῶν, τῆς ὑποταγῆς τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔβλεπε τὸν θάνατον εἰδεχθῆ καὶ ἀπαίσιον. Ἦθελε νὰ ζήσῃ καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐκάλυψε δι' ἀκαθαρσιῶν τὸ πρόσωπον καὶ τὰ μέλη του, ἵνα καταστῇ ἀγνώριστος.

Ὁ πρῶτος ἀνακαλύψας αὐτὸν ὀπισθοδρόμησεν ἐξ ἀηδίας καὶ ἐκάλεσε τοὺς συντρόφους του. Καταληφθέντες ὑπὸ ἀποστροφῆς, ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀκαθάρτου ἐκείνου ὄντος, δὲν ἐπλησίαζον αὐτόν, μὴ τολμῶντες οὐδὲ νὰ συλλάβωσιν αὐτόν, οὐδὲ νὰ τὸν κτυπήσωσιν, ἵνα μὴ κηλιδώσωσι τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν. Ἐνθ' δ' ἐκεῖνος γονυπετῆς ἐν τῷ κόπρῳ ἰκέτευεν αὐτοὺς νὰ φεισθῶσιν αὐτοῦ ἢ νὰ βραχύνωσι τὸ μαρτύριόν του, ἐκεῖνοι ἔρριψαν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς λίθους τῆς καλύβης καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ὑπὸ τὰ εἰρεπία.

Ὅτε οἱ ἀρχηγοί, ἀκούσαντες τὸν θόρυβον, ἔσπευσαν, δὲν εὖρον εἰμὴ πτώμα

εἰδεχθῆς, παρχμεμορφωμένον ἐκ τῶν τραυμάτων καὶ τῆς κόπρου.

Τὰ μέλη, ἄτινα ἄλλοτε ἐκασμοῦντο διὰ τῶν πλουσιωτέρων ὑφασμάτων καὶ διὰ κοσμημάτων πολυτιμοτέρων τῶν τῆς Κλεοπάτρας, ἦσαν οἰκτρῶς τετραυματισμένα καὶ ἐρρυπωμένα· τὸ μέτωπον, ὅπερ ἄλλοτε ἔφερε στέμμα ἐκ μαργαριτῶν καὶ χρυσοῦ, ἦν τεθραυσμένον ἐν μέσῳ αἰμοφύρων χαλίκων.

Συγχρόνως αἱ θύραι τοῦ Ποικιτωρίου ἠνεώχθησαν καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐφάνη παιδίον, ὅπερ σεβασμία γυνὴ ὠδήγει ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ παρουσίαζεν εἰς τὸ πλῆθος.

« Ζήτω, ὁ Καῖσαρ, ὁ αὐτοκράτωρ! ἀνέκραξε Δίων ὁ Κόσσιος.

Καὶ πάραυτα πάντες ἀνέκραξαν μιᾶ φωνῇ :

« Εὐτυχία, μακροβιότης εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Σεβέρον! »

TONY.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων
πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια », ἦτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ », μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3,50 (3,70)

« Ἀντωνίνα », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλίη. δρ. 3. (3,30)

« Λέων Λεώνης », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 4,50 [4,80]

« Τὰ Δύο Λίβρα » Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 4,50 [2]

« Ἡ Ὁραία Παρισινὴ » λεπ. 60 (70)

« Παρισίαν Ἀπόκρυφα », μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

« Ὁ Διάβολο - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

« Μπουμπουλίνα - Ἀρκάδιον », Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλοῦ Βέρν. Δρ. 4 (4,20)

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας », μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

« Ἡ Γουαϊκές, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί », μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [4,20]

Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα » 4

« Μαρία Ἀντανιέττα », ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

« Μία ἡμέρα ἐν Μαδρίτᾳ », μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60)

« Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης », μυθιστορία Ἐαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 4,50 [4,70]

« Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα « Ἡ καταστροφή τῶν Γενιτισάρων ». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

« Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας », μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 4,50 (4,70)

« Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκῶδεις τόμους Δρ. 4 [4,50]

« Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]